

4.10.

SỰ TÍCH CON VOI

Ngày xưa có hai cha con đi vào rừng để tìm đọt mây, trên đường đi lại gặp một cái ao có rất nhiều cá. Hai cha con xuống ao bắt cá. Đến trưa khi đói bụng, cha bảo con: “Con đi bẻ củi nhóm lửa còn cha bắt thêm một ít cá nữa”. Con trai đi bẻ củi nhóm lửa, người cha tiếp tục bắt cá. Người con chờ cha lên để nấu ăn bữa trưa. Chờ lâu quá mà cha chưa lên, người con thấy đói bụng mà mấy con cá mình vừa bắt được ngon quá, rất thèm ăn, nên anh lựa một con cá to đem nướng. Cá vừa nướng chín thì người cha từ dưới ao lên. Thấy vậy người cha nói:

- Chắc con đã đói bụng lắm, con hãy ăn cơm trước đi, để cha nấu thêm ít con cá nữa.

Người con lấy bầu cơm trong gùi ra ăn với con cá nướng của mình. Người cha mở xong ruột cá thì người con vừa ăn hết một con cá nướng. Người cha mang cá đã làm sạch ruột bỏ vào ống tre với một ít lá chua, đổ vào một ít nước rồi rồi gác lên bếp lửa để nấu. Ông nấu cá vừa sôi, lại thấy con mình luôn tay gãi khắp thân thể, ông bỏ ống cá một bên để đi lo cho con. Ông lấy nước tắm, lấy lá chua thoa lên mình cho con nhưng không khỏi. Nó cứ cứ lấy hai bàn tay gãi. Gãi một hồi da nó càng lúc càng dày, rồi từ từ lông mọc, từ từ lò cái đuôi ra, hai tai mỗi lúc một to, sống mũi dài ra và chân tay to dần lên.

Người con trai đã biến thành hình dáng một con vật kì lạ. Thấy vậy, cha bỏ luôn bữa cơm trưa và rất lo lắng cho số phận của con mình. Đến chiều người cha bảo con:

- Con hãy ở ngoài rẫy kia nhé để cha đi tìm thuốc chữa cho con được lành.

Người con nghe lời ở đấy đợi cha. Người cha ra đi một mình. Đi thì đi nhưng biết loại thuốc gì mà tìm. Người cha vừa đi vừa suy nghĩ: Bây giờ con mình ăn cá đã thành con vật rồi, nó trở nên xấu xí, không ai làm bạn với nó nữa, nó sẽ thấy tủi thân lắm. Bây giờ ta có cách để nhiều người trở thành như nó.

Người cha về nhà giấu kín sự việc đã xảy ra. Tối về báo cho dân làng biết là trong rừng có một cái ao, trong ao có rất nhiều cá, rồi bà con sáng mai đi tát. Dân làng vốn thèm ăn cá, sang hôm sau kéo đi một đoàn. Người cha liền dẫn mọi người đến chỗ cái ao hôm nọ. Họ đến đấy thấy cá nhiều và mừng lắm, xúm nhau lại tát. Tát đến trưa nước cạn, họ lo bắt cá quên cả đói bụng. Bắt cá xong rồi họ bắt đầu nhóm lửa để nấu cá ăn cơm trưa. Vì họ nấu cá cùng một lúc nên họ cũng cùng nhau ăn cơm. Ăn xong ai cũng cảm thấy ngứa ngáy vô cùng và lấy tay gãi khắp mình mẩy. Càng gãi da càng dày, mũi càng dài ra, tai to rồi mọc đuôi, chân tay to ra. Họ đã trở thành con vật kì lạ - đó là con voi.

Thành voi rồi họ vẫn nói được như người. Chiều tối họ vẫn về làng nhưng không vào nhà được nữa. Gia đình phải mang cơm và thức ăn ra ngoài cho họ ăn. Nhưng họ ăn nhiều lắm, không biết tốn bao nhiêu thức ăn mới no. Có một người biến thành voi nó:

- Thôi, nếu gia đình cho chúng tôi ăn như thế này không thể no được đâu, chúng tôi bị đói sẽ chết mất.

Dân làng bèn nghĩ ra một cách: Họ lấy gạo giả thành bột khuấy chín mang vào rừng phết trên lá cây, lá tre. Đàn voi đói bụng nghe mùi cơm trên ngọn cây, ngọn tre cứ bẻ mà ăn. Đàn voi ngày càng đi xa buôn làng. Lâu dần voi ăn toàn các thứ lá cây. Và về sau, lưỡi voi lật ngược vào trong không nói ra tiếng nữa, nó chỉ biết hú gầm mà thôi.

(Người kể: Ông K'Bốt, tổ dân phố 2, phường Nghĩa Trung, thị xã Gia Nghĩa)